

skulde afgjøres ved særskilt Lov. Deri ligger jo, at Rigsdagen fuldstændig har forbeholdt sig enhver mulig Bestemmelse med Hensyn til disse Embeders Overgang til fast Løn, og det er altsaa dengang forudsat, at man ikke vilde afgjøre dette Spørgsmaal i selve Loven, men forbeholde sig dets Afgjørelse for hvert enkelt Tilfælde. Saaledes er jo § 10 i den nævnte Lov at opfatte. Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt der kan være Pengefordel for bundet med at gaee over paa fast Løn, da forholdet det sig vistnok, som den ærebe Justitsminister udtalte, men jeg skal dog gjøre opmærksom paa, at det muligen kan indsees, at Skiftegebyrer i Boer og andre saadanne Sportler, som ere de bethdeligste for de Embedsmænd, der lønnes med Sportler, i et vist Embede ikke i den nærmeste Tid vilde indflyde i et saadant Antal eller give en saadan Indtægt, at den vedkommende Embedsmand vil kunne gjøre Regning paa at opnaae en saadan Løn, som han har havt i de foregaaende Aar. Der kan i de sidste Aar være afholdt saa mange af de mere bethdelige Skifter, at en Embedsmand kan forudsee, at de forestaaende Aar i saa Henseende vilde blive magre, og efterat han har havt de fede Aar, ansøger han saa om at komme paa fast Gage, for at Statskassen kan faae de magre Aar. Saaledes kan Sagen paa mange Steder stille sig, og jeg troer derfor, det er rigtigst i det Hele at lade Overgangen til fast Løn gaee for sig jævnt hen, efterhaanden som Embederne blive ledige. Desuden antager jeg ogsaa, at dette Spørgsmaal vil kunne faae Indflydelse med Hensyn til den Pension, som vedkommende Embedsmand i sin Tid kan faae.

Justitsministeren: Det er utvivlsomt, at det forholdet sig rigtigst, at Rigsdagen har forbeholdt den lovgivende Magt Afgang til at tage Bestemmelse, om den, naar den Paagældende ønsker at sættes paa fast Gage, skal indlade sig derpaa, eller ikke; men det forekommer mig, at Forskjellen mellem den ærebe Rigsdagsmands og min Opfattelse ligger deri, at det ærebe Medlem sagde, at Rigsdagen maatte tage Hensyn til, hvorvidt der i de enkelte Tilfælde var særegne Grunde til at give en saa-

dan Tillæbelse, hvorimod min Opfattelse er den, at Rigsdagen, efter den Hovedbetragtning, der forekommer mig at være fremherskende, i det enkelte Tilfælde maa tage Hensyn til, om der er særegne Grunde til ikke at gjøre det.

Naar den ærebe Rigsdagsmand bemærkede, at det vel kunde være, at en Embedsmand i Troen paa, at de næste Aar kunde blive mindre righoldige paa Indtægter, end de foregaaende havde været, kunde finde en Tilskyndelse til at anbrage paa at komme paa fast Gage, saa skal jeg i saa Henseende htre, at jeg ikke troer, at der saaledes lader sig opstille nogen Beregning over Størrelsen af de Indtægter, der igjennem Sportler muligviis kunde falde. Jeg troer slet ikke, at, fordi der i de sidste Aar har været foretaget Skifter, som have kastet store Indtægter af sig, dette da skulde kunne lede til at antage, at de næste Aar ikke skulde kunne medføre det Samme. Dette staaer saa ganske i Forbindelse deels med rene Tilfældigheder, som Mennesket ikke behersker, og deels ogsaa med særegne Forhold, — og det Samme vil navnlig være Tilfældet med Hensyn til de mere lukrative Forretninger, der staae i Forbindelse f. Ex. med Auktionsvæsenet, — at det forekommer mig, at man ikke kan opstille en saadan Betragtning som Grundlag for den Beregning, som Embedsmændene kunde gjøre.

J. M. Hansen: Jeg vil kun bemærke, at jeg har hørt Embedsmænd selv gjøre denne Beregning.

Da ellers Ingen begjærede Ordet, fikred man til Afstemning, hvorved:

1) Udvalgets Forslag:

„At den i Udkastet opførte Sum af 1,353 Rd. nedsættes til 1,342 Rd.“
vedtoges eenstemmigt med 59 Stemmer.

2) Lovudkastet med den saaledes vedtagne Forandring, saalydende:

Fra 1ste April 1864 bliver Embedet som Herredsfoged og Skriver i Middelfom og Sønderlyng Herreder at lønnes med fast Gage af